

Se peäle andis se wiimne tigge maia-
 issand kásko, et sullasel piddi parrem
 kássi mahharaiutud sama. Kui se hirmus
 tõ olli tehtud, siis se wanna tigge loom
 ütles: Ehk sest saab sinnule kü? Kas
 nüüd wahhest lähhad ütlemä, et emma
 on lehm? — Nore mehhe jures ei ol-
 nud mitte sedda keige wáhhemat wallo
 märki náhha egga pallumisje heält kuul-
 da; waid ütles julgeste: Ei emma ei
 olle mitte lehma. Siis teine kássi sai
 temmale mahha raiutud; ja selsammal
 mõrtsukal wisik sai ka korra párrast mol-
 lema jalgega tehtud. Agga segipárrast
 olli igga hirmsa korra wahhel se üks ja
 sesamma sama sullase suust kuulda: Ei
 emma ep olle mitte lehma. Kui nüüd
 nore mehhe kehha ei olnud muud, kui
 úhhe pu-káanno sarnane, kel agga inni-

meese heäl weel sees, siis káskiis teine
 omma metsalisse tiigeduse see, tedda
 jökke wiskada. Agga siis, kui piisut
 aega párrast laened sedda willetsat loma
 weel üllespiddi aiasid, nenda et Wea
 wáhas olli, hüdís temma wimaks: Em-
 ma ei olle mitte lehma! — Nende jan-
 nadega waius temma pohjani, ja ei tou-
 nud mitte enam.

Olli seäl üllemal kuulda, et se hirmus
 luggemine ei olleks muudo mitte maks-
 nud, sin luggette filmade ette panna,
 kui ei saaks paar tarwilist maenitsust
 senna kasa anda. Ja se on esiteks, et
 peame suurt Jummalat süddamelikkust
 tánnama se cest, et on selgeit hallastus-
 sest meie kallist ristiusko ning Issanda
 armodyperust meile taewast murretsenud,
 mis lábbi nisuggused úena metsalised